

Jediné, co chci k Vánocům, je...Doktorova hlava

V malém starobylém domku na samém okraji Kapitolu žil velice nemocný chlapec. Celé dny trávil zavřený ve svém pokoji, obklopen pouze samotou a tichem, které občas protrhlo pípání techniky snímající jeho zdravotní stav. Jediným zpestřením byly návštěvy staré chůvy, po jejímž odchodu se vždy cítil ještě sklíčenější než předtím, neboť nikdy nepřinesla zprávu, na kterou už několik let čekal. A tak malý poloviční pán času chřadl den ode dne více a více.

„Jak dlouho mám ještě čekat a tápat v nejistotě?“ řekl si jednoho horkého dne sám pro sebe, když v tu se ozvalo naléhavé zaklepání. Dveře se s vrzáním rozlétly a za nimi stála stará dáma, sotva popadající dech. V tváři měla matný výraz, ze kterého nešlo nic vyčíst.

Chlapec se s námahou posadil a překvapeně pohlédl na příchozí: „Copak se děje chůvo? Stalo se něco? Pojd'te, sedněte si tu ke mně a povězte mi, co se stalo.“

Žena si sedla na židli vedle chlapcovi postele a ztěžka oddechovala. Po chvíli se podívala chlapcovi do očí a řekla: „Vrátil se! Konečně se vrátil!“

Nemocnému se po dlouhých letech objevil na tváři úsměv a jeho žluté oči zazářili nadšením: „Můj otec je zpátky?! Tak dlouho jsem na něj čekal a konečně se vrátil. Kde je? Proč za mnou nepřišel? No tak chůvo, povězte!“

Žena zakroutila hlavou: „Ne, mladý Urobore, špatně jste mne pochopil. Nevrátil se tvůj otec, ale tvůj kmoťr. A to ve velkém! Právě vyprovodil Lorda prezidenta z planety a sám se chopil vlády!“

Chlapcův úsměv povadl zklamáním, mladík se rozkašlal a celý znavený s krůpějemi potu si opět lehl.

„Jen v klidu lež. Mohlo mne napadnout, že tě takovou zprávou rozruším. Odpočin si, kmotr se na tebe jistě přijde brzo podívat.“ Řekla chůva a odešla. Mladý Uroboros opět zůstal sám. Vždy doufal, že se otec vrátí dřív než...umře? Regeneruje? Při jeho stavu si nikdo nebyl jistý.

Ale teď tu byl strýček, ten by mu mohl pomoci. Pousmál se a sám pro sebe do ticha řekl: „Kdo jiný by mi měl pomoci než Doktor?“

Kdesi v časoprostorovém vortexu si to pekelnou rychlostí svištil zelenožlutý objekt, který by automobiloví nadšenci a stárnoucí hipíci identifikovali jako Volkswagen Transporter T1. Ve skutečnosti se však jednalo o Tardis model 61, časoprostorový stroj toho snad nejožralejšího tvora ve vesmíru vůbec-Bohéma. Ten se probudil v hlavní řídicí místnosti po včerejším velkém flámu.

Cestou ke konzoli omylem zakopnul o svého spolucestovatele a příležitostného (a kupodivu neúspěšného) autora kuchařek pro veganské milovníky vepřového masa ooda Lambdu. „Už jsem se začal obávat, že jsi zemřel ve spánku,“ řekl Bohém opírajíce se o konzoli.

„Začínám si přát, aby tomu tak bylo,“ odpověděl mu jeho společník poté co nahmatal svůj překladový globus.

Vstal a přeměřil zrakem celou zaneřádnou řídicí místnost: „Včera jsme to asi trochu přehnali, nemyslíš?“

Bohém se na něj podíval přes své zelenožluté brýle: „Drahý Lambdo: Když jdeš na jedno s Jardou Haškem, nemůžeš to udělat v malém měřítku,“ řekl svému příteli a pak se zarazil, „Když jsme u toho, kde vlastně je? Už vím! Vyhodil jsem ho nad tou červenou zemí, jak se jen jmenovala...jo, Sovětský svaz.“

„To byla od Tebe pěkná švejkovina,“ zamumlal si ood pod chapadly, „Nemyslíš, že bychom tu měli udělat Vánoční úklid? A vůbec nějak Vánoce oslavit jinak než dalším „alkoholovým večírkem“, jak je u tebe zvykem?“

Bohém na konzoli zatáhl ruční brzdu a Tardis se zastavila. „Dobrá, dobrá, uklidíme tady a někam tě vezmu, ačkoliv mé vánoční večírky jsou vyhlášené. Kde jinde, než na mé party uvidíš Tvář z Boe vypít celé své akvářko plné sontaranského rumu?“

Podíval se na monitor na jejich aktuální souřadnice. „Dobře, tady by to šlo,“ řekl a otevřel dveře. A od těch Vánoc měl Arkhaten o jeden prstenec více.

Mezitím (pokud berete rozdíl tří století jen jako drobnou odchylku) na druhé straně vesmíru se od stanice Smyčka oddalovala jiná Tardis, tentokrát však model 40, jenž byla maskována jako policejní budka z období, jenž podivná bipední rasa Homo sapiens sapiens nazývá 20. století. Celým jejím vnitřkem tohoto starobylého plavidla se rozléhala hudba, kterou tvořily dvě elektrické kytary.

Prvním hráčem byl šedivějící muž, aristokratického vzezření, oblečený však takovým způsobem, že leckoho by to donutilo se pozastavit, zda-li netrpí zastydou krizí středního věku („Tou trpím už 1300 let a nehodlám přestat!“ odpověděl by vám). Druhou postavou pak byla mladá žena s oříškovou pletí a s vlasy vyholenými do kohouta.

„Ještě jednou ti děkuji Doktore, že jsi mě pozval na vánoční výlet, jsem ti moc vděčná,“ řekla kytaristka poté co dohráli poslední píseň.

„Ale nemáš vůbec zač Hattie, vždy tě rád vidím,“ řekl muž odkládaje Pascala, svou kytaru, vedle tabule. Sestoupil dolů ke konzoli a začal naťukávat souřadnice.

„A kam máme namířeno?“ zeptala se zvědavě dívka, koukajíc Doktorovi přes rameno. „Vezmu tě na Salcburský vánoční rockový festival 2378!“ Hudebnice se

tvářila zamyšleně: „Salcburk? O tom slyším poprvé. To musí být nějaká stanice v Zeta kvadrantu.“

„Ale vůbec ne,“ odvětil Doktor, „je to na staré město na kolébce lidí, Zemi. Jen si to představ! Stovky zpěváků ze všech končin galaxie, marťanská verze AC/DC, silurianští Beatles a mnoho dalšího! Co ty na to?“

Hattie pokrčila rameny: „Nu, proč ne? Nejsem sice na klasiku, ale mohlo by to být zajímavé zpestření.“ Doktor se usmál, dokončil zadávání souřadnic a povolil ruční brzdu. Celým strojem času se ozval známý skřípající zvuk dematerializace. „Uvidíš, bude to stát za to.“

Tichý salcburský západ slunce protrhl skřípavý zvuk přistávající modré budky. Dveře se otevřely a z nich vyletěla natěšená Hattie: „Slyšela jsem tady slovo rock?!“ zařvala do ticha podvečerní atmosféry a vystrašila tím starší dámu venčící jorkšíra.

„Doktore? Jsi si jistý že jsme ve správný čas na správném místě?“ zeptala se a otočila se jeho směrem.

Doktor se kolem sebe rozhlédl a škrábajíc na hlavě řekl: „No...existuje tu možnost, že jsem se sekl o zhruba tři sta sedmdesát let. To docela jde. A navíc, jsem trefil místo, to se také počítá.“

Hattie na jeho slova reagovala tak, že si dala ruce v bok a nahodila našťvaný výraz. „Takže tedy žádný rockový koncert?“ vypravila po chvíli ze sebe.

„Už tomu tak asi bude,“ řekl opatrně Doktor a rychle k tomu dodal, „ale i tak si to tu můžeme užít. Salcburk je krásné město, je tu spousta památek, a hlavně poznáš atmosféru starých Vánoc. Neboj, nudit se jistě nebudeš.“

Společníci nezbylo nic jiného než souhlasně přikývnout a smířit se s novou situací. „Dobrá tedy, počkej na mě, jen si skočím do Tardis pro bundu,“ řekla a zmizela uvnitř policejní budky.

Bundu našla na zábradlí, kde ji nechala na začátku výletu. Při cestě zpět ke dveřím ji najednou zarazil podivný ponurý zvuk, jako by kdesi v dáli cinkal zvon. „Asi se mi jen něco zdálo,“ řekla si sama pro sebe a vyběhla z Tardis.

„Tak a jsme tu! Salcburské Mozartovy slavnosti, přesně jak sis přál,“ řekl Bohém znuděně poté, co se Tardis materializovala.

„A jsi si tím jistý?“ zeptal se Lambda, koukající na monitor, „Senzory ukazují, že jsme v nějakém kopulovitém městě řídce obydlené planetě. Patrně se jedná o nějakou kolonii.“

Bohém si přesunul monitor k sobě: „Skutečně. Podle databáze se jedná o planetku Salburg 38 v sektoru Zeta, patrně jsme se trochu odklonili z kurzu.“ Chtěl se pustit do znovu zadávání souřadnic, ale zarazil se.

„Můžeme se tu na chvíli porozhlédnout, co ty na to?“ řekl svému společníkovi. Ten jen přikývl na znamení souhlasu a společně se vydali prozkoumat město.

Více než město připomínala Bublina C17 spíše velký bleší trh. Každé odvětví zde mělo svoji ulici, některé rovnou celé čtvrtě. Do čtvrtě zbraní naši dva pánové nešli, neboť se rozhodli, že letos žádný vánoční atentát nepodniknou. V cukrářské ulici ochutnali různé cukroví ze všech možných koutů galaxie a následně jej zapili v alkoholové čtvrti.

Takto posílení se již chtěli vrátit do Tardis, když tu náhle si Bohém všiml malé slepé uličky s názvem Ostatní malé drobnosti. „Na takových to místech jsou ty nejlepší věci ze všech. Pojd' Lambdo, omrkneme to tam,“ řekl Bohém a zrychlil krok. Dvojice obcházela jeden krámk po druhém, ale většina věcí se jim příliš nelíbila.

Teprve až na samotném konci této uličky něco zaujalo oodovu pozornost. „K čemu slouží tyto disky,“ zeptal se Lambda majitele stánku, podle našedivělé kůže již velice starého Pan-Babyloniana.

„Tyto disky jsou kouzelné, vzácný pane,“ zaskřehotal majitel, „přičarují svému majiteli cokoli, co si přeje. Ale pozor! Dají se použít pouze jednou.“ Bohém i Lambda se na sebe podívali, jejich pohledy dávaly jasně najevo, co si myslí o tom myslí, ale nechtěli starého prodavače zahltit vědeckými názory na kouzla a čáry. A jelikož byli tyto kouzelné disky za směšnou cenu, Lambda se rozhodl, že je sobě a svému kolegovi koupí.

„Copak si budeš přát?“ zeptal se ood Bohéma cestou k Tardis. „Drahý Chapadláku, oba víme, že kouzla neexistují, ani o Vánocích a že jsi mně a sobě koupil jen starý kousek kovu, nic víc, nic míň. Nevěš však hlavu příteli, já ti děkuji a potěšil si i toho starého muže, čímž si udělal dobrý skutek,“ pronesl Bohém důležitě a vstoupil do Tardis. Tam si sednul do svého oblíbeného křesla a napil se červeného vína.

„Proč tedy ten svůj „kouzelný disk“ nevyzkoušíš Lambdo? Třeba se ti přeci jen něco splní,“ řekl po chvíli s citelným náznakem ironie.

„A co bych si podle Tebe měl přát,“ otázal se ood, držící disk ve svých rukou. Bohém pokrčil rameny „Nevím, něco, co opravdu chceš.“

Lambda zamyslel a po chvílice opět pozvedl globus: „Už jsem se rozmyslel. Přeji si nový mop.“ Z počátku se nic nedělo a Lambda položil disk na židli, když tu náhle se začal disk klepat, rozsvítil se a zničehonic se na něm objevil zbrusu nový mop.

„Skutečně to funguje,“ podivil se Bohém a začal zkoumat svůj disk.

„Co si budeš přát ty?“ zeptal se svého kolegy ood, prohlížeje svůj nový nástroj na uklízení.

„Neměl bych ho vůbec používat. Asi to proskenuji abych zjistil, o čí technologii se jedná,“ odpověděl Bohém, „ty si budeš moci zatím užít svoji novou hračku.“ Lambda potichu odešel, zatímco jeho spolucestovatel začal připojovat různé přístroje k tomu záhadnému kousku kovu. Než však začal, zamyslel se. Co když

mu to skutečně splní jakékoliv přání? Evidentně to je určené k teleportaci neživých objektů.

„Ale co teleportaci živých?“ řeklo něco temného z hlubin jeho podvědomí. Celou dobu, co cestuje časem a prostorem se nepřeje nic jiného než se střetnout s tím mužem, který mu lhal do tváře. Odpojil disk od všech přístrojů a uchopil jej oběma rukama. Už nebylo cesty zpět: „Jediné, co chci k Vánocům je Doktorova hlava!“

Hattie a Doktor se vraceli z procházky po památkách města zpět k salcburskému hradu, kde stála Tardis, aby se převlékly do něčeho svátečnějšího a vyrazit na trhy a koncert. Zrovna ve chvíli, kdy stáli u vstupní brány a měli již tu známou modrou budku nadohled se zčistajasna Doktor chytil za krk a zakymácel se a vykřikl. „Doktore!! Co se děje?“ zeptala se vyděšená Hattie.

„Musíme okamžitě do Tardis, hned!“ sípavě zakřičel Doktor a vrhnul se ke svému stroji času. Dveře Tardis se rozletěly a Doktor udýchaně dopadl na podlahu.

„Tak vidíš že jsme to nakonec zvládli Doktore,“ řekla udýchaná Hattie a sedla si vedle Doktora, „udělalo se ti špatně, nebo copak se stalo? Doktore? Doktore?!“ Otočila se na něj a vykřikla. Vedle ní leželo bezvládné Doktorovo tělo bez hlavy.

Doktor se cítil jako po nějakém flámu či dlouhém závodu. Bolela ho hlava a celé jeho tělo. Něco tu však nehrálo. Otevřel oči a zjistil že sice je v Tardis, ale ne v té své. Typický hukot motorů byl čistší, což nasvědčovalo tomu, že se jedná o novější model, než je jeho stará dobrá čtyřicítka.

„Vida vida, kdopak se probudil,“ ozval se zákeřně znějící hlas, „vyspal si se dobře, Doktore?“

„Na mě tu máte příliš tvrdé matrace,“ odpověděl Pán času, „Co se to se mnou děje? Nemohu ani vstát, čím jsi mne nadopoval, mladý muži?“

„Copak by se s tebou dělo Doktore? Prostě jsi jen ztratil hlavu, nic víc, nic míň,“ řekl cizinec, který vstoupil do Doktorova zorného pole. Byl to mladý muž ne starší

jak třicet let s výraznými očima. Jedno měl smaragdově zelené a druhé jantarově žluté, což se snažil maskovat protichůdnými barevnými sklíčky svých brýlí.

„Kde mám tělo?“ zeptal se Doktor, „a co jsi vlastně zač? Hipík, co zabloudil z Woodstocku?“

Neznámý se posadil do křesla a s vypočítavým úsměvem odpověděl: „K tvé první otázce-tvé tělo je tam, kde jsi ho nechal. A co se týče tvé druhé otázky, tak mám mnoho jmen: Alkoholová bouře, Drunkyard, Poslední Štamgast a jiné. Ale můžeš mi říkat Bohém,“ řekl a uklonil se.

„A co po mně chceš? Abych ti zahrál na kytaru *Cry baby* od Janis Joplin? Mile rád, jen je tu ta maličkost, že nemám tělo,“ řekl Doktor jízlivě.

„Co chci? Chci abys trpěl, Doktore. Abys trpěl za to, co jsi mi způsobil a za lži, které jsi mi navykládal!“ rozlítil se Bohém a třískl se sklenicí o podlahu.

„Původně jsem si myslel, že mé přání nebude fungovat či že přistane na mé konzoli tvá mrtvá hlava,“ pokračoval, „ale výsledek je ještě mnohem lepší, než jsem si vůbec mohl představit. Nyní mám příležitost ti vrátit všechny ty roky, kdy mě sžírala křivda, kterou jsi mi učinil.“

„Tak mi tedy pověz, kdo jsi,“ řekl Doktor. V hlavě mu to šrotovalo ale nemohl si vzpomenout. Hlas mu byl povědomý, tvář ne, ale to se u pánů času stává. Ublížil mu? To udělal mnoha lidem. Lhal mu? Pravidlo číslo jedna-Doktor lže.

„Ale, ale Doktore, na to si musíš přijít sám. Povím ti příběh...“ řekl Bohém, když tu se náhle ozvaly kroky.

„Tak a můj pokoj je vytřený. Ten nový mop stírá pomalu sám. Jestli budeš chtít, vytrů i u tebe. Copak se tu děje?“ podivil se nově příchozí, zeleně oblečený ood, „Ty sis přál mluvící hlavu? Nevím jak tobě, ale mě mop přijde daleko užitečnější, na povídání tu máš mne.“

Bohém obrátil oči sloup. „Lambdo, prosím tě posad' se a neruš. Máme tu vážnou diskusi,“ řekl a znovu se obrátil na Doktora, „tak tedy: Kdysi dávno žil chlapec, kterému se stýskalo po jeho otci, ten se stále nevracel, a proto se hoch rozhodl, že vyhledá svého strýce. Ukradl Tardis a zamířil si to s ním na měsíc Lebek, do jedné z nejkrvavějších bitev Časové války. A tam, světe div se, jej nenašel, pouze slyšel o nějakém řezníkovi beze jména a nadýchal se nového bojového plynu. Nebýt jednoho vojáka, který si jej všiml, nejspíš by zahynul. A tak byl chlapec upoután na lůžko s marnou nadějí, že opět uvidí svého otce či kmotra.“

Bohém si odkašlal a nalil si víno do nové sklenice. Upil z ní, položil na stůl a pokračoval: „A nebudeš tomu věřit Doktore, ale jeho strýc se vrátil, ba co více, stal se lordem prezidentem. Přišel ho navštívit a řekl že mu pomůže najít jeho otce.“

A teď přijde ten zlomový okamžik: Kecal. Ještě toho dne se z Gallifrey vypařil a už se nevrátil. Teprve později mu chůva řekla že otec je již dávno mrtvý. Časem se z vojenských dokumentů dočetl, že Řezník z měsíce Lebek není nikdo jiný než slavný Doktor a že ten plyn vypustila právě jeho jednotka. A tak si chlapec vzal jeho vzorek s přísahou, že se jednoho dne pomstí. Co mi na to řekneš, *strýčku?*“

Doktor se zatvářil ustaraně a řekl: „Ahoj, Urobore.“

Když se Hattie probudila, zjistila, že Doktorovo bezhlavé tělo již na zemi neleží. *Prý super zážitek,* řekla si pro sebe, *nejdříve žádný festák a teď jsem tu zavřená s vrahem který obětem uřezává hlavy a krade těla. Co přijde dál? Dalecká inkvizice?*

Náhle uslyšela podivný, strojově znějící hlas: „Hattie, jsi tu? To jsem já Doktor.“ Dívka sebou trhla a pomaloučku šla směrem, odkud se ozýval podivný hlas.

„Doktore, jsi to skutečně ty?“ řekla s viditelným strachem. Byla si jistá, že viděla Doktorovo bezhlavé tělo přede dveřmi Tardis.

„Jsem to já, respektive to, co ze mě zbylo. Nelekni se prosím,“ řekl hlas a zpoza rohu vyšla bezhlavá postava. Hattie vykřikla, neboť skutečně se jednalo o bezhlavého Doktora, který v ruce držel podivný přístroj.

„Doktore, co se tu sakra děje? Kde máš hlavu a co to držíš v ruce?“ „Všechno pěkně postupně,“ Ozval se strojový hlas,

„Předně, toto udělátko jsem si půjčil od Hawkinga, ale neříkej mu to, za druhé a velmi ve zkratce: Moji hlavu si na svoji Tardis teleportoval můj kmotřenec, který mě viní z několika věcí a chce se mi pomstít tak, že mě otráví stejným bojovým plynem, jakým se otrávil on sám. Chápeš?“ Hattie nevěřila vlastním uším, ale jen přikyvovala.

„Teď mě dobře poslouchej,“ pokračoval Doktor, „spojení s mým tělem pomalu slábne, proto se za chvíli hodím do úsporného režimu. Než tak však udělám potřebuji od tebe dvě důležité věci. Za prvé dojdi do archivu, třetí dveře nalevo hned vedle knihovny a najdi tam dva šuplíky, jeden má štítek Cor, druhý Morový stín. Pober vše, co v nich najdeš. Za druhé zmáčkni červený čudlík na konzoli a tím si odemkneš dveře. Já se mezitím pokusím přistát nedaleko rozumíš?“

„Rozumím,“ řekla společnice a ucukla, neboť Doktorovo tělo se sesypalo k zemi.

„Vypadá to, že Doktor ztratil vědomí,“ řekl Lambda, prohlížejíc hlavu na kovovém disku.

„Ale kde pak,“ řekl Doktor a předstíral, že zívá, „užíval jsem si siestu. Přeci jen jsem míval i mladší tělo, tohle umí být dost nuda, Teď mám jen hlavu a je mi lépe. Cítím se jak na dovolené.“

Bohém vstal z křesla a přistoupil blíže k Doktorovi: „Ano, vtípky, ty ti šly vždycky strejdo, ale zdáš se mi docela vysmátý na to, že jsi jednou nohou...no spíše jedním uchem v hrobě.“

„Tím spíše mi nic nebrání k tomu, abych vtipkoval ne?“ řekl Doktor a chabě se pousmál, „nehledě na to, že se necítím vinen za věci, ze kterých mne obviňuješ.“

„Takže tvoje jednotka nevypustila onen plyn? Popíráš, že jsi mi lhal?“

„To nepopírám, ale díváš se na věci pouze z jednoho úhlu pohledu, protože...“

„Jak jinak se na to mám dívat?!?“ rozkřičel se Uroboros, „to by mě opravdu zajímalo, protože já opravdu netuším...“ Celou Tardis otřásla ohromná rána. Bohém i Lambda ztratili rovnováhu a spadli na zem. Doktorova hlava se začala kutálet po konzoli, ale podařilo se mu zachytit se za jednu páčku, kterou povolil a světla v místnosti zhasla. Chvilí počkal, až se loď stabilizuje a poté se zakousl do telepatických obvodů. Ačkoliv se Tardis vzbouzela, neboť nebyla zvyklá na takového hrubé zacházení, přece jen se mu podařilo zadat správné souřadnice, a ještě let zrychlil. To se však už oba pánové zvedali z podlahy a Doktor, aby zůstal v roli překvapeného se pustil a s cinknutím narazil na okraj konzole. Bude tam mít asi pořádnou modřinu, ale stálo to za to.

„Patrně jsme museli narazit na náhodný asteroid,“ podotkl Lambda a postavil zpět Doktorovu hlavu na správné místo. „Na tom nezáleží,“ řekl Bohém a vytáhl z kapsy inhalátor, „Doktor brzy ochutná svoji vlastní medicínu.“

„Otázkou je, jestli k tomu budeš mít příležitost, protože být vámi pánové, něčeho se pevně chytím,“ řekl Doktor s úšklebkem. Pán času a Ood se zmohli jen pouze na nechápavý výraz jen chvíli předtím, než Tardis se všemi třemi na palubě nemotorně přistála na nádvoří salcburského hradu.

Hned poté, co Hattie uslyšela ohromnou ránu vyběhla z Tardis v jedné ruce držíce jakýsi váleček a lahvičku, druhou vedla Doktorovo bezhlavé tělo. Otevřela dveře Volkswagenu a vstoupila dovnitř. Uprostřed místnosti spatřila na zemi Doktorovu hlavu. „Doktore, jsi v pořádku?“ vykřikla a spěchala k ní.

„Jsem v pořádku, jen pár boulí a modřin, nic hrozného. Podej mi prosím hlavu.“ Hattie podala hlavu Doktorovu tělu, to si jej nasadilo na krk a zapnulo sonický šroubovák. Kovový disk se otevřel a praskl.

„Jsem zpět, to jsem celý já,“ řekl Doktor a otočil se směrem k Bohémovi, který se k němu rozeběhl s inhalátorem v ruce. Pro Doktora a jeho aikido však nebyl překážkou a rychle letěl na podlahu.

„A nyní mne prosím Urobe, či jestli chceš, Bohéme poslouchej. Ano, členové mé jednotky vypustili Morový stín, ale bylo to na základě tajného příkazu nejvyšší rady, o kterém jsem netušil. Ihned jak jsem to zjistil, jsem nechal evakuovat celý sektor. A ano, lhal jsem ti, že tvůj otec je naživu, protože jsi byl nemocný a nechtěl jsem, abys přišel o to poslední, co ti v té chvíli zbývalo, o naději. To já jsem řekl chůvě, aby ti pravdu pověděla, až ti bude lépe. Nyní znáš fakta a je jen na Tobě, jak s nimi naložíš.“

Bohém nevěřil vlastním uším: „Není to jen další z tvých triků?“

„Věř mi, že není,“ řekl Doktor.

„V tom případě jsem však udělal ohromnou chybu a nevím, jak ji napravit,“ kroutil hlavou Bohém, „ačkoliv by tu byla jedna...“ řekl a přiložil k ústům inhalátor.

„Ne, nedělej to!!!“ Vykřikl Doktor, ale bylo už pozdě...

Bohém se probudil v nemocničním pokoji. Za oknem sněžilo a všude bylo cítit cukroví. „Aa pan Vrba se nám probudil. Ničeho se nelekejte, byl jste sem přivezen po vašem kolapsu. Vše se již zdá být v pořádku, můžete jít domů,“ řekla sestra, „a málem bych zapoměla. Tohle tu pro vás nechal váš strýc,“ dodala a podala Bohémovi dopis a vánoční dárek.

V dopise stálo: *Milý Bohéme, omlouvám se, že jsme se nemohli zdržet déle, čas a prostor volají, znáš to. Mrzí mne, co se stalo a věř mi, že kdybych to býval tušil, zachoval bych se tenkrát jinak. Jediné, čím ti nyní mohu dát záplatu na tvá srdce je*

tento dárek, jehož obsah patřil jednomu z nejstatečnějších a nejlepších z pánů časů, které jsem kdy potkal, tvému otci, Korzárovy. Doufám, že v něm najdeš alespoň stopu jeho duše, kterou já vidím v tobě. Tvůj otec by byl na Tebe pyšný. Buď takový, jaký jsi, třeba se jednou opět potkáme. Šťastné a veselé Vánoce ti přeje tvůj strýc Doktor.

Bohém se pousmál: „Šťastné a veselé i tobě, Doktore.“